

A "Délmagyarország" megindulása elé

Ujra van lapja Szegednek, újra van lapja az országnak: megindult a »Délmagyarország«. Azt a sajtót, mely szájkosár és megbéklyőzés ellenére a háboru alatt mert magyar érdekeknek hangot adni és ha virágnyelven is, de kifejezésre juttatta, hogy a magyar nép zöme nem a fasiszta zsarnoksággal, hanem a szabadságszerető népek ügyével rokonszenvez, március 19-ike után elhallgattatták a hazaárulók. Betiltották a »Délmagyarországot« is, szerkesztőit, munkatársait üldözték, internálták, a Gestapo kezére adták.

Az orosz hadseregnek kellett Szegedre jönnie, hogy a demokratikus magyar sajtó újjáéledjen.

Magyarországnak a németek és a német-bérencek uralma alól felszabadított részén megkezdődött a hazaárulók bűneinek jóvátétele. A régi »Délmagyarország« üldöztetés és terror közepette csak félénken és felemásan képviselhette a magyarországi ügyét, az új »Délmagyarország« nyíltan, következetesen hirdetheti a szabadságharcot az ország német és nyilas megyomorítói ellen.

Az új »Délmagyarország« azoknak a szervezett, demokratikus erőknél a lapja, melyeknek vállaira fog nehezedni az ország újjáépítésének roppant terhe. Az új »Délmagyarország« azoknak a demokratikus, nemzeti erőknél a lapja, melyek nem akarnak belenyugodni abba a szűgyenbe, hogy az országot az oroszok a magyarságtól hozzájárulása nélkül szabadítsák fel a német iga alól és amelyek akarják és tudják megszósítani a magyar népet — még most, az utolsó percben is — arra, hogy a demokratikus nemzetek, a Szovjetunió, Anglia és Amerika fegyvertársaként vegye ki részét a magyar haza felszabadításában.

A »Délmagyarország« a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front lapja.

A »Délmagyarország« megindítását három párt vette a kezébe: a Független Kisgazdapárt, a Nemzeti Parasztpárt és a Magyar Kommunista Párt. E három párt együttműködése nem itt Szegeden és nem a »Délmagyarország« kiadásával kezdődött. Az ország német megszállása, 1944 március 19-ike után, amikor a német-bérencek föld alá kényszerítették a Szociáldemokrata Pártot és a Független Kisgazdapártot is, a német-ellenes, demokratikus pártok nemzetmentő összefogásának eszméje gyorsan terjedt. Budapesten megvalósult a Magyar Front (vagy teljes névvel: a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front), a Szociáldemokrata Párt, a Kisgazdapárt, a Parasztpárt és egy katolikus-demokrata csoport részvételével. Az összefogás célja a haza megmentése volt, a Hitlerrel való szakítás kiharcolása. És hogy októberben végre az ország kormányzó körei is belátták a fegyverszünet szükségességét, abban a katonai vereségek mellett, a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front harcának is részesei voltak.

Amikor október 15-ikén a nyilasbanditák a nemzet hátába dönték a kést és meggyújtották a fegyverszünetet, a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front csatát vesztett, de a harcot nem adta fel. Azt vallotta, hogy a hazát megmenteni sose késő. Folytatta a harcot Budapesten, elnyomatásban, a föld alatt és szabadon. A szegedi, nyíltan és szabadon. A szegedi, »Délmagyarország« megindítása és a budapesti hazafiak hősiességének és a Szálasi-féle bitor-

lók ellen összetartoznak: részei annak a magyar szabadságharcnak, amely — ha elkésve is, de kibontakozik.

Hogy a »Délmagyarország« megindításában a Magyar Nemzeti Függetlenségi Frontban egyesült öt demokratikus párt közül csak három vesz részt, annak egyetlen oka, hogy Szegeden a »Szociáldemokrata Párt« még nem szerveződött újjá. A »Délmagyarország« megindításában három párt vesz részt, a »Délmagyarország« mégsem csak e három párt lapja, hanem az egész Magyar Nemzeti Függetlenségi Fronté. Hirdetni a nemzeti összefogás gondolatát fogja, azt, hogy a németek és nyilasbérenceik elleni harcra félre kell tenni mindazt, ami a magyart a magyartól elválasztja és egyesíteni kell minden németellenes, hazafias erőt.

Nyíltan beszélünk. A Magyar Nemzeti Függetlenségi Front az ország megmentése érdekében kész azokkal is összefogni, akik felelősek érte, hogy az ország 3 és fél évig Hitler-Németország zsoldosaként vérezett, de végre belátták, hogy harcba kell szállni a német elnyomókkal, mert ez a hazamegmentésének egyetlen útja.

A németek és nyilasbérencek elleni harc érdekében

készek vagyunk félretenni ellenteinket Horthy Miklós híveivel is, készek vagyunk velük is összefogni. De arról nem mondunk le, hogy a magyarságot ért nemzeti katasztrófából levonjuk a tanulságokat.

Az országot csak azért taszították bele a német rablőháboru örvényébe, mert a magyar népnek nem volt beleszólása az ország ügyeinek intézésébe, mert a magyar reakció az utolsó negyedszázad alatt tüzel-vassal üldözött minden demokratikus gondolatot és sajnos, nem csekély sikerrel követelt el mindent, hogy a magyar népből kiölje a bátorságot, a helytállást, a gerinceséget, a lázadni-tudás nemzeti erőnyelét. Az eredmény: Magyarország utolsóalkalmat maradt Hitler zsoldos-országai között, amely még mindig saját elnyomóiért vérezik. A magyar újjászületés útja: bátor, harcra, gerinces néppé nevelni a magyart. A nemzeti katasztrófa tanulsága: el kell tűnnie annak a reakciós rendszernél, mely egy emberöltő alatt két ízben vitte összeomlásba a nemzetet. A »történelmi osztályok« ebben a háboruban végleg levitteztettek. Most a magyar népe a szó. Aki magyar újjászületést akar, aki erős és független Magyarországot akar, annak demokratikus, szabad, népi Magyarországot kell akarnia. A Magyar Nemzeti Függetlenségi Front ezt akarja, a »Délmagyarország« ezért fog harcolni.

A magyar demokrácia ügye a földreformmal áll vagy bukik.

Nem lehet megsemmisíteni az országvesztő magyar reakciót, nem lehet megvetni és megszilárdítani a magyar demokráciát a magyar nép legszámosabb és legelestebb rétegének, a mezőgazdasági munkásoknak, a törpe- és kisbirtokosoknak felemelése nélkül. Felemelni őket pedig csak úgy lehet, ha földhöz jutnak. A földreform, mely a földnélküli zselérek és szegény parasztok tulajdonosai és életképes kisgazdaság szülője, az egyik legsürgősebb és legégetőbb nemzeti feladat. A Magyar Nemzeti Függetlenségi Front ezért száll síkra, a »Délmagyarország« ezért fog harcolni.

Levonni a nemzeti katasztrófa tanulságait, azt jelenti, hogy

Ady Endre:

Magyar jakobinus dala

Ujjunk hegyéből vér serken ki,
Mikor téged tapogatunk,
Te álmos, szegény Magyarország
Vajjon vagy-e és miink vagyunk?

Vajjon lehet-e jobbra várni?
Szemünk és lelkünk fáj bele,
Vajjon fölbred valahára
A szőiga-népek Bábéje?

Ezer zsibadt vágyból mért nem lesz
Végül egy erős akarat?
Hiszen magyar, oláh, szláv bánat
Mindögre bánat marad

Hiszen gyalázatunk, ke servünk
Már ezer év óta rokon.
Mért nem találkozunk süvöltve
Az eszme barrikádokon?

Dunának, Oltnak egy a hangja,
Morajos, halk, halott hang.
Kárpád hazájában faj annak,
Aki nem ur és nem bitang.

Mikor fogunk már össze fogni?
Mikor mondunk már egy nagyot
Mi, elnyomottak, össze törtek,
Magyarok és nem magyarok?

Meddig lesz még ur a betyárság
Es pulya had, mi milliók?
Magyarország népe meddig lesz
Kalitkás seregély-fiók?

Bus koldusok Magyarország,
Ma se hittünk, se kenyerünk,
Holnap már minden a miénk lesz,
Hogyha akarunk, ha merünk.

egszersmindenkorra szakítottunk a magyar »birodalmi« rögeszmével,

azzal a reakciós tévhitel, hogy a »vezető szerep« a Dunavölgyében bennünket illet meg és rajtunk kívül senki másét. Végtelen volt az országgra nézve, hogy a magyar reakció Trianon ellen két évtizedig nem nemzeti, hanem imperialista alapon harcolt. Ongyilkos nagyvási mániá volt az a törekvés, mely 12 millió magyart akart urrá tenni szerbek, szlovákok, ruszinok, románok milliói fölött és mely csak a magyarság jogát ismerte el államalkotásra a Dunamedencében. És miután a kis magyar nép felelt és önálló szomszédait a magyarerejtől nem tudta belekényseríteni a magyar »birodalomba«, a magyar reakció Hitler segítségéhez folyamodott. A »nagy-magyar« ábrándok egyetlen eredménye, hogy a magyar Németország szolgalmévé lett és gyűlöltté tette nevét a Kárpátok és a Duna medencéjében. A magyar reakció önmagát nevezte ki »országgyarapítóvá«. Most látjuk, mire vitt ez az »országgyarapítás«: az ország romlására. A Magyar Nemzeti Függetlenségi Front azt hirdeti: elég volt abból a magyar »nagyhatalmi« politikából, mely a német hódítóknak szolgált ki bennünket. Nemzeti külpolitikát hirdetünk a »birodalmi« politika helyett. Bé-

két és megértést hirdetünk a szomszéd népekkel, barátságot a nagy, demokratikus hatalmakkal.

A »Délmagyarország« céljaiból következők, hogy

az orosz hadsereggel való feltétlen együttműködést,

az orosz hadsereg minden erőnkkel való támogatását fogja hirdetni magyar nemzeti érdekből. Támogatunk kell a vörös hadsereget, mert meg akarjuk gyorsítani hazánk felszabadítását a német járom alól, mert azt akarjuk, hogy a magyarság is hozzájáruljon saját felszabadításához.

Mohács óta nem volt olyan súlyos helyzetben az ország, mint ma. Államiságunk alapjai rendültek meg. Nincs kormányunk. A Dunán tuli részeken a németek és a nyilas bitorlók garázdálkodnak, a Dunán inneni részeken is súlyos nehézségekkel kell megküzdenünk az élelmezés, a forgalom, a mezőgazdaság, az ipari termelés területén. Leküzdeni a nehézségeket, egyesíteni az országot, kiérdemelni, hogy újra legyen kormányunk, mely az újjászületés feladatait a magyarság öserejével oldja meg: ezt akarjuk! Erre a célra akarjuk egyesíteni a nemzetet!

A nemzetet nem fog széthullani, mint az oldott kéve! Lesz boldog, erős, független, szabad Magyarország!

A Szovjetunió leszögezte külpolitikai irányelveit

London, november 17. A Szovjet washingtoni sajtóirodája hatpontos tájékoztatót adott ki Moszkva külpolitikájáról. Oroszország elkötelezte magát, hogy nem avatkozik más államok belügyeibe. A szovjet külpolitikának sarkalatos pontja azon ténynek a felismerése, hogy két különböző rendszer egymás mellett együttesen élhessen.

Ezek a pontok a következők:

1. Békés viszony minden állammal, tekintet nélkül annak politikai rendszerére.
2. Gazdasági és politikai együttműködés minden állammal szabad egyezkedés alapján.
3. Szövetség bármely állammal a támadás elhárítására.
4. Más államok szövetkezésének elismerése.
5. Biztosítani a nemzetek együttműködését.
6. Imperialista terjeszkedést nem tervez más államok rovására.